

jan
segghers
nevěsta
ve sněhu

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

nevěsta
ve sněhu

jan

segghers

nevěsta

ve sněhu

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Jan Seghers

Originally published under the title

Die Braut im Schnee

Copyright © 2005 by Rowohlt Verlag GmbH,

Reinbek bei Hamburg

Cover photo © Emma Tegler

Translation © Iva Kratochvílová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-296-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-297-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-298-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-299-3 (Formát MobiPocket)

Tato kniha je román. Všechny postavy a události jsou zcela vymyšlené. Skutečnost někdy potřebuje fantazii, aby se stala pravdivou.

Slunce, nemajíc vyhnutí, svítilo na vše při starém.

SAMUEL BECKETT, *MURPHY*

část
první

Zubařka Gabriela Haslerová jedenáctého listopadu odpoledne zaslechla, jak za její asistentkou zaklaply dveře ordinace, a přepadl ji — jako v uplynulých dnech už mnohokrát — nevysvětlitelný neklid. Procházela kolem zrcadla a znovu si uvědomila, že na svých dvacet devět let vypadá staře. „Co se to se mnou jenom stalo?“ pomyslela si, ale snažila se tu otázku vyhnat z hlavy.

Přestože jí toho dne už skončila ordinační doba, čekala ještě na jednoho staršího pacienta, který ji na poslední chvíli požádal o pozdější návštěvu. Šlo jenom o konzultaci, a tak se rozhodla poslat asistentku domů a ušetřit peníze za její přescas. Aby se nějak zabavila, sedla si k psacímu stolu a začala se věnovat vyřizování administrativních věcí, brzy si však uvědomila, že se vůbec nesoustředí. Každou chvíli se dívala na hodiny, pak si zašla do kuchyňky pro sklenici vody. Něco jí zkrátka neustále rozptylovalo.

Gabriela byla racionální a o svém povolání si nedělala žádné iluze. Nikdy si nepředstavovala, že bude mít jako soukromá stomatoložka snadný start. Nečekala ale, že to bude takhle těžké. Už na dokončení studia si musela vzít úvěr, a když si pak na Malém Friedberském náměstí začala zařizovat skromnou ordinaci, její dluhy narostly přímo astronomicky. Dům po rodičích v Oberradu zatím prodat odmítala, ale brzy jí asi nic jiného nezbude. Roky do toho domu nevkročila. Ale když před dvěma lety otec i matka jen několik týdnů po sobě zemřeli, nastěhovala se tam. Zděděný dům byl její jediný majetek.

Seděla u psacího stolku v recepci, zírala na vchodové dveře a uši měla nastražené. Věděla, že pro to není žádné rozumné vysvětlení, stále však měla pocit, že v místnosti není sama. Šla do ordinace, zavřela ventilační okénko a zatáhla závěsy, aby se uklidnila. Potom zapnula rádio a pomyslela si, že už chybí jenom dodávat si odvalu pískáním. Když se chvíli po

páté konečně ozval zvonek u dveří, ulevilo se jí. Ale i během rozhovoru s pacientem si uvědomovala, že jí myšlenky pořád někam odbíhají. Nakonec toho pána poprosila, aby na ni počkal, než si sbalí věci, zapne alarm a pozamyká všechny dveře. Potom společně vyšli z domu. Na ulici se rozloučili. Gabriela Haslerová se dívala, jak pacient míří do boční uličky, kde měl zaparkované auto. Než zašel za roh, ještě jednou se otočil a kývl na ni.

Byla unavená, hladová a těšila se do vany. Měla prázdnou ledničku a nechtělo se jí nakupovat ani vařit, a tak se rozhodla, že si před odjezdem domů rychle zajde k stánku vzdálenému jen několik kroků od její ordinace. V posledních měsících si tam často dávala večeri. Bufet s rychlým občerstvením provozoval jeden Afričan, který ho pojmenoval po bývalém fotbalistovi kamerunského národního mužstva: „Roger Milla Gril“. Majitel byl vysoký, korpulentní, měl tmavě hnědou, skoro černou kůži a ke Gabrielinu překvapení také německé křestní jméno Rudolf. Vysvětloval to tím, že je potomkem legendárního kmenového náčelníka Rudolfa Mangy Bella, který získal vzdělání na škole v Ulmu a pak se ujal vedení svého lidu v odporu proti německé koloniální nadvládě, za což byl nakonec popraven. Ta historika se Gabriele líbila, a proto jí bylo jedno, jestli je pravdivá.

Ve tmě za pultem nebylo z Rudolfa skoro nic vidět, jenom oční bělma a zuby. Na polici nad sporákem stál omastkem zastříkaný kazetový magnetofon, ze kterého se linula pořád stejná hudba: živá nahrávka koncertu skupiny Têtes Brulées. Gabriela Haslerová tu kapelu jednou slyšela v Paříži ještě jako studentka, a tak v ní tato hudba probouzela příjemné vzpomínky. Rudolf ji pozdravil s překypujícím nadšením typickým pro všechny hostinské, bez vyzvání postavil na pult plechovku dietní koly a doporučil Gabriele denní menu: kuřecí stehno s arašídovou omáčkou a grilovanými mladými cibulkami. Gabriela Haslerová cítila, jak ji opouští napětí. Hladově se pustila do jídla, poslouchala povídání dobře

naladěného kuchaře a přemýšlela, jestli má jet do Oberradu tramvají jako obvykle, nebo si dnes může výjimečně dopřát jízdu taxíkem. Rozhodla se pro taxi. Jako pokaždé, když u Rudolfa jedla, chválila jeho kuchařské umění a on jí za to skládal komplimenty, jak dobře vypadá, což jí dnes dělalo obzvlášť dobře.

Vyšla ven a hned se do ní dala zima. A skoro okamžitě se vrátila její nervozita. Rozhlížela se, jako by pro ni snad nějaký kolemjdoucí mohl představovat hrozbu, ale spatřila jen jednu maminku s kočárkem, dvě staré dámy, vracející se s velkými papírovými taškami z nákupů, a několik mladíků, postávajících v zasvěcené debatě kolem auta s otevřenou kapotou.

Šla dolů po Friedberské ulici a vyhlížela taxík. Už se začalo stmívat a řidiči rozsvítili reflektory. Neměla ráda tuhle roční dobu, neměla ráda tuhle zimu a uvědomovala si, že přestává mít ráda i sama sebe. Netěšila se dokonce ani na své zítřejší narozeniny. A Holgerova zpráva, že z Kolína vyrazí hned brzy ráno, aby mohli společně posnídat, jí náladu nijak nezlepšila. Ale místo aby se s ním konečně rozešla, jak si to v duchu mnohokrát umiňovala, už na jaře přistoupila na jeho návrh a souhlasila s oficiální oslavou zasnub za účasti jeho rodičů a hrstky příbuzných. Všichni na její počest přijeli z Porýní do Frankfurtu, aby jí ušetřili cestu, a sešli se na parkovišti u hlavního nádraží, odkud jeli na statek Neuhoft do oblíbené a nijak levné výletní restaurace, která se nacházela patnáct kilometrů jižně od města. Holgerův otec se po většinu času schovával za svou videokameru, matka Gabriele neustále opakovala, jak jsou na svou budoucí snachu hrdí, a večer byli všichni rádi, že to celé mají ve vší slušnosti za sebou. Na krátkou chvíli jí představa, že je teď opravdová nevěsta, dokonce zalichotila. Ale hned druhý den, když zase osaměla, jí to všechno připadalo stejně cizí jako tenkrát, když Holger poprvé začal mluvit o zasnubách.

Vždycky si přála manžela, který bude na stejné úrovni jako ona, ani lepší, ani horší. Neviděla žádný důvod, proč nemít

Holgera ráda, a právě to jí ztěžovalo každou myšlenku na rozhod. Byl asi nejlaskavější a nejohleduplnější ze všech mužů, s nimiž dosud něco měla. Zprvu ji to těšilo. Ale brzy se začala nudit. V každém konfliktu Holger nakonec ustoupil. Kdyby na to přišlo, běhal by za ní jako zpráskaný pes. A přinejhorším by ji pokousal, tím si byla jistá.

Gabrielu Haslerovou probral ze zamyšlení cyklista, který kolem ní projel tak těsně, že se jí zlehka dotkl. Polekaně sebou trhla. Zanádávala. Cyklista po pár metrech zastavil a ohlédl se po ní. Připravila se na hádku. Mladík se místo toho nejspíše usmál a omluvil se jí.

Zabočila doprava do postranní uličky. U domu zvaného Scheffeleck se na ni konečně usmálo štěstí. Před nemocnicí Maingau parkoval taxík, řidič stál venku a kouřil. Podíval se na ni. Potom obešel auto a otevřel jí přední dveře. Přestože by raději seděla vzadu, nastoupila.

„Do Oberradu,“ řekla.

Když se rozjížděli, Gabriela Haslerová uslyšela, že někde blízko startuje další auto. Otočila se a uviděla tmavomodré BMW, které se za ně zařadilo do podvečerního provozu. Sklopila stínítko a začala si líčit rty. V zrcátku viděla, že je BMW sleduje.

„Děje se něco?“ zeptal se taxíkář.

Gabriela Haslerová zavrtěla hlavou. Snažila se uvolnit. Provoz byl tak hustý, že mohli jet jen krokem. Řidič jí při řazení jednou jakoby omylem sáhl na koleno. Místo omluvy se na ni podíval, aby zjistil, jak na to bude reagovat. Odtáhla nohy na druhou stranu.

Znovu se ohlédla. BMW se stále drželo za nimi. Požádala taxíkáře, aby změnil směr.

„Všude je to plný,“ řekl. „A navíc je to zajíždka.“

„Prostě udělejte, co vám říkám,“ odsekla.

Najednou už to BMW nikde neviděla. Musela se zmýlit. V ordinaci nikdo nebyl. Na ulici ji nikdo nepozoroval. Nikdo je nesledoval. Nikdo ji neohrožuje.

„Moc pěkný,“ řekl taxíkář a zazubil se. Trochu se k ní naklonil. Ucítila jeho vodu po holení.

„Prosím?“ zeptala se Gabriela Haslerová.

Místo odpovědi jí zíral na nohy.

„Zastavte!“ řekla. „Zbytek dojdu pěšky!“

„Có?“

„Neříká se ‚co‘, ale ‚prosím‘! Chci zaplatit.“

„Tady nemůžu zastavit.“

„Ale ano, můžete.“

Otevřela dveře. Řidič prudce zastavil. Okamžitě se za nimi ozvalo troubení. Gabrielu Haslerovou to ale nevyvedlo z míry. Začala se přehrabovat v hlubinách své velké kabelky. Zdlouhavě vybírala drobné. Řidič je přepočítal. „Chybí padesát centů,“ řekl. Vzala si mince zpátky a podala mu dvoustovku. Viděla, že se naštvál.

„Nemám zpátky. Zrovna mi začala šichta.“

„No,“ řekla, „tak co uděláme?“

Ve tváři mu cukalo.

„Dej sem ty drobný a vypadni!“ vyjel na ni.

„Tak to zkusíme ještě jednou,“ řekla.

„Có?“

„Prosím!“

Konečně pochopil. „Dejte mi ty peníze a vystupte si. Prosím! A až budete příště volat centrálu, řekněte, že rozhodně nechcete jet auťákem 476. Zapamatujte si to: čtyři — sedm — šest!“

„Jo,“ řekla. „Taky mě to už napadlo.“

Hodila mu mince do přihrádky pod taxametrem. Zůstávala sedět. Řidič čekal. „Ještě něco?“

„Ano. Ráda bych dostala účtenku.“

Oběma rukama praštil do volantů. Na okamžik jí zatrnulo při představě, že by mohl udeřit i ji. Místo toho zavrtěl hlavou a nervózně se zasmál. Potom jí podal vyplněnou stvrzenku.

Gabriela Haslerová vystoupila a nechala dveře otevřené tak doširoka, že na ně řidič ze svého sedadla nedosáhl.

Musel vystoupit a vůz obejít, aby je mohl zavřít. Nerozuměla, co za ní volá. Při odchodu však slyšela čím dál hlasitější troubení rozčilených řidičů.

Došla k řece. Vzduch byl vlhký a studený. Začalo poprchávat. Cesta po nábřeží, kterou obvykle zaplňovali chodci na procházce, sportovci a chovatelé venčící své psy, byla teď liduprázdná. Už se úplně setmělo. Zvedla si límec kabátu a vydala se na cestu. Vpravo viděla světla nového sídliště Deutschherrnviertel. Za novostavbami se nábřeží rozšiřovalo, ale bylo hůř osvětlené. Na břehu řeky rostly stromy a lemoval jej živý plot. Krátce zaváhala, ale pak vykročila. Chtěla vypadat rozhodně a nebojácně. Aby si nikdo nevšiml, jaký má strach. O pět minut později minula nízké budovy sportovních klubů a už před ní ležel jen jeden krátký tmavý úsek. Jakmile dorazila k restauraci Gerbermühle, oddechla si. Zbývá jí už jenom přejít silnici, projít železničním podchodem a bude doma.

Ještě než došla k domu, nahmatala v kabelce svazek klíčů. Vchod slabě osvětlovala malá lucerna. Gabriela zasunula klíč do zámku a otevřela domovní dveře. Vtom strnula. Cítila, že ve tmě za ní někdo stojí. Prudce se otočila. Díval se na ni nějaký neznámý muž. Byl cizí, ale někoho jí připomínal. Potom ho poznala a rozkřičela se. Nikdo ji neslyšel. Muž ji zatlačil do chodby, vešel za ní a zavřel za sebou dveře.

Bylo pět hodin ráno, dvanáctého listopadu, když se Nikolas Schäfer probudil v ložnici svého bytu ve Steinheimu. Rozsvítil lampičku na nočním stolku, převalil se na záda a usmál se. Vytáhl pravou ruku zpod příkrývky, a aniž by se na ni podíval, začal hladit kočku spící v košíku vedle postele.

Nikolas Schäfer pracoval jako ošetřovatel na klinice ve frankfurtském Mühlbergu. Na dnešek pozval kolegyni Rosi na večeři a ona tentokrát k jeho údivu ihned souhlasila. Aby si to nerozmyslela, okamžitě zavolał do jedné restaurace a objednal stůl pro dvě osoby. Doufal, že jí to zabráni schůzku na poslední chvíli odvolat.

Měl sice ještě dost času, ale za deset minut už stál v kuchyni a dal vařit vodu. Podíval se na venkovní teploměr za oknem: ukazoval dva stupně nad nulou. Zašel se do koupelny umýt, pak si oblékl župan, vypil hrnek čaje a snědl dva toasty s pomerančovou marmeládou. Potom otevřel šatník a dlouho přemýšlel, co by si měl vzít na sebe. Málem zapomněl zapnout rádio. Měl rád staré šlágry a hodně jejich textů znal z paměti. Jeho matka se jako zpěvačka protloukala tanečnickými kavárnami v okolí a on ji o víkendech nebo o prázdninách někdy doprovázel a občas si směl některou písničku zazpívat s ní. Rád ji pozoroval, když si v šatně ještě v kombiné zkoušela před zrcadlem úsměvy, pak si oblékla šaty a zatočila se před Nikolasem, jako by kromě něho nepotřebovala žádné další publikum. Občas se ráno po matčině vystoupení vyplížil z její ložnice nějaký cizí chlapík a rozpačitě na Nikolase kývl, než za sebou zaklapl dveře od bytu. Když se pak Nikolas na mámu úpěnlivě díval, jenom vrtěla hlavou a usmívala se na něho: „Neboj, chlapečku. Ty budeš vždycky můj největší miláček.“ Právě tyto vzpomínky podporovaly jeho tvrzení, že měl krásné dětství. Jeden plakát s máminou fotografií, který ohlašoval její vystoupení v klubu Rudá růže v Seligenstadtu, si Nikolas nechal po její smrti zarámovat a pověsil si ho v obývacím pokoji.

Zaslechl známý hlas moderátora a pustil rádio o něco hlasitěji: „Na přání našeho věrného posluchače Nikolase Schäfera ze Steinheimu teď zahrajeme *Marinu* v originální italské nahrávce s Roccem Granatou.“ Hned si začal s rádiem pobrukovat. Věděl už, že mu ta melodie bude celý den znít v hlavě.

Než vyšel z bytu, stáhl topení ve všech místnostech. Pak ještě rychle zaskočil do koupelny pro trochu vody po holení. Úplně nakonec vypnul rádio.

Venku si bundu zapnul až ke krku. Ze schránky vytáhl noviny, strčil si je do batohu a vydal se na cestu. Na stanici rychlodráhy se podíval na hodiny. Byl tu dříve než obvykle, proto tentokrát neznal ostatní cestující, kteří čekali na nejbližší vlak.

Měl štěstí — hned našel prázdnou čtveřici sedadel a usadil se k oknu. Začal si číst noviny, brzy ale zjistil, že se nedokáže soustředit. Příliš se těšil na večer s Rosi. Opřel si hlavu o studené sklo a díval se do tmy venku. Vlak projel Mühlheimem a potom Offenbachem. Na ulicích přibývalo aut. Rozsvěcovaly se reflektory, někteří řidiči troubili a u semaforů stáli prochladlí chodci s unavenými výrazy ve tvářích.

Za křižovatkou v Kaiserlei vlak ještě jednou vyjel do volné krajiny. Vpravo kolem nábřeží v Deutschherrnu tekla Mohan, po levé straně se táhly pozemky velkého zahradnictví. Vlak na tomto místě jako obvykle zastavil a musel chvíli čekat, až se uvolní trať a souprava bude moct pokračovat na území Frankfurtu.

Mezi poli stál hned u kolejí osamělý starý dům ze žlutočervených cihel. Nikolas Schäfer věděl, že v něm bydlí nějaká mladá žena. V posledních měsících ji několikrát zahlédl. Stála za oknem v koupelně a česala si vlasy. Nebo se vracela z nákupu a nesla domů těžké tašky. A párkrát ji viděl, jak se opaluje na skládacím lehátku uprostřed malého neudržovaného trávníku. Většinou byla sama. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby ji znal a šel ji navštívit. Teď se oběma rukama

opíral o sklo a doufal, že se bude v některém okně svítit a on ji uvidí, ale dům byl temný. Všechny žaluzie byly spuštěné. Venku teprve začínalo svítat. Potom si něčeho všiml.

Na dvorku u domu zahlédl nějakou bílou hromádku. Podíval se pořádně, nemohl ale rozeznat, co to je. Byla ještě příliš velká tma.

Vstal ze svého místa a přešel do vedlejšího vagonu, aby měl lepší výhled. Stoupl si ke dveřím a znovu se podíval ven. Teď si byl jistý, že na dvoře u domu něco leží. Nějaké zvíře, pomyslel si, možná velký pes.

Po polní cestě se blížilo malé nákladní auto. Když projíždělo kolem domu, jeho světla na krátký okamžik ozářila dvůr. Ten moment Nikolasi Schäferovi stačil. O krok ucouvl. Cítil, jak se mu stáhl žaludek. To, co viděl, nebylo žádné zvíře. Byl to člověk. Tělo nějaké ženy. Nedostatečně oblečené ženy, která se v té tmě bez hnutí krčila na dvoře vysypaném šterkem. Byl si jistý, že ta žena nežije. Při takových teplotách by nikdo dobrovolně nezůstával venku polonahý.

Vystoupil v Mühlbergu. U schodiště vedoucího k zastávce stálo prodejní pekařské auto.

„Co je to s váma?“ zeptala se ho prodavačka. „Jste nějakej bledej. Včera jste to asi přehnal.“

Přikývl. Jako vždycky si vzal jednu housku se sýrem a jednu se šunkou. Položil peníze do umělohmotné misky. Ruce se mu třásly. Odešel bez rozloučení. Snažil se své rozčilení potlačit, nedokázal si ale uspořádat myšlenky. S policií měl něco společného jenom jednou, když ho ještě jako mladistvého obvinili, že z výlohy obchodu s hudebními nástroji ukradl elektrickou kytaru. Ještě pořád si vzpomínal na tu hanbu, když dva uniformovaní policisté zazvonili u nich doma a mluvili s jeho mámou. Dodnes cítil něco jako špatné svědomí, kdykoliv viděl hlídkový vůz.

Napadlo ho, že na policii zavolá a nepředstaví se. Může říct, co viděl, a hned telefon položit. Báł se ale, že se hovory nahrávají a že by později vysílali jeho hlas v televizi. Mohl

by taky jednoduše mlčet. Někdo tu ženu najde a ohlásí to. Nechtěl žádné problémy.

Do nemocnice mu to netrvalo ani deset minut. Vešel na oddělení a Rosi se na něho mile podívala. Potom jí úsměv zamrzl. „Ty ale vypadáš!“

Ani si nesvlékl bundu a hned jí vyprávěl, co se stalo. Rozčilením se trochu zakoktával.

„Co když ta žena ještě žije?“ zeptala se Rosi. „Možná bychom tam měli poslat záchranku.“

„Ne, je mrtvá. A jsem si jistý, že neumřela sama od sebe.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím, že ji zabili.“

„Zabili? Jak jsi na to přišel?“

„Nevím, ale jsem o tom přesvědčený.“

„Tak co tu ještě děláš? Musíš s tím na policii.“

Nikolas Schäfer na okamžik zaváhal. Potom přikývl. „Jo, chtěl jsem tady jenom ohlásit, že nastoupím o chvíli později. Ale ten dnešní večer platí, ne?“

Rosi se na něho podívala. „Ano,“ řekla, „už se těším.“

Hlavnímu komisaři Robertu Marthalerovi dopadla na psací stůl třetí kapka. Vzhlédl ke stropu své kanceláře a zařval.

„To snad není možný, sakra!“ křičel. „Už zase!“

Elvira opatrně otevřela dveře a nahlédla dovnitř. Přestože byla jen o deset let starší než Marthaler, během let se ze sekretářky stala něčím mezi jeho kamarádkou a chůvou. Zrovna přišla a ještě si ani nestačila sundat kabát, když k ní z vedlejší místnosti dolehl šéfův hlasitý křik.

„Roberte, co se děje? Můžu ti nějak pomoci?“

Zdálo se, že ji Marthaler nevnímá. Vztekle vyskočil a jediným pohybem smetl ze stolu všechny papíry. Elvira bezmocně zopakovala svou otázku. Konečně se na ni Marthaler podíval.

„Cože? Jo, pomoz mi. Objednej demoliční četu! Řekni, ať celej barák srovnají se zemí! Podívej se na tohle svinstvo!

Už zase teče ze stropu. Jak tady má člověk pracovat? Já chci odsud pryč, chápeš? Chci suché a teplé pracoviště. Okamžitě.“

Elvira, která s Marthalerem pracovala už dlouho a znala jeho občasný výbuchy, se ho pokusila uklidnit. „Počkej,“ řekla, „to zvládneme. Zajdu rychle pro hadr.“

„Tak přesně tohle neuděláš! Radši zavolej Herrmannovi! Ať sem přijde a podívá se na to. A taky údržbáři! Chci, aby se tu konečně něco dělo! Tři měsíce jsme se tu potili jako v sauně, protože nefungovala klimatizace. Teď je venku zima a my musíme mrznout, protože se už zase něco podělal. A k tomu se ještě budeme sprchovat. Já už tu nezůstanu ani minutu.“

Nechal Elviru stát, popadl zimní bundu, vyběhl z kanceláře a práskl za sebou dveřmi předpokoje.

Na chodbě potkal mladou kolegyni Kerstin Henschelovou, která ho udiveně pozdravila: „Ahoj, Roberte, co se děje? Ty jdeš pryč?“

Marthaler se zastavil a bezmocně rozhodil rukama. „Jo, jdu,“ vykřikl, „a do téhle zříceniny se už nikdy nevrátím.“

Nebylo to ještě ani tři čtvrtě roku, co se nastěhovali do obrovské nové budovy policejního prezidia na Adickesově třídě v severní části Frankfurtu. Většina kolegů byla ráda, že konečně mohli opustit staré sídlo na náměstí Republiky, které jim bylo těsné. Některým možná přišlo vhod i stěhování trvající několik týdnů.

Robert Marthaler ale patřil k té hrstce policistů, která od začátku vyjadřovala nespokojenost s tím, že musí opustit známé prostředí. „Naše práce je už tak dost neklidná,“ prohlásil na jedné schůzi. „Neustále se musíme přizpůsobovat novým situacím, a proto není dobré, že nás rozptylují ještě i nové kanceláře a pracovní postupy.“ Mladší kolegové, kteří znali jeho tvrdohlavost, se usmívali. A on sám věděl, že jeho odpor je marný. O stěhování se rozhodlo už před lety, a tak Marthaler nakonec trval alespoň na tom, že si s sebou vezme svůj starý psací stůl.

Když se pak v nové budově začaly hromadit závady a čím dál víc policistů si na ni stěžovalo, sotva dokázal potlačit zadosťuchinění. Projektanti například zapomněli na toalety v celách předběžného zadržení, takže bylo nutné vyčlenit jednoho policistu, aby dotyčné vodil na záchod. Marthaler také nijak nezastíral, že se mu nelíbí architektonické řešení nové budovy, která vypadá jako holé, studené kasárny, zabírá celý blok a obyvatelé Frankfurtu jí brzy začali říkat „policejní klášter“.

Teď stál na velkém nádvoří a zhluboka dýchal. Najednou mu celý ten rozruch připadal malicherný. Dopnul si tlustou zimní bundu a nasadil si vlněnou čepici a teplé rukavice. Nasedl na kolo a rozjel se po okružní třídě. Do tváří ho pátil studený vzduch. Brzy bude muset kolo uložit do sklepa. Odbočil doleva na Eckenheimskou výpadovku. O pár set metrů dál, kousek za velkým supermarketem, zastavil. Kolem Hlavního hřbitova se během desítek let usídlila nejen řada zahradnictví a kamenických firem, ale i pár kaváren, jejichž klientelu tvořili hlavně starší pánové a dámy v tmavém oblečení. Po návštěvě u hrobů svých blízkých se tu scházeli, apaticky si stěžovali a mluvili o svých nemocech a důchodech. A někdy možná navazovali nové známosti. Zřejmě nikdy si ale nesundávali klobouky.

Marthaler měl rád lehký šum těch nezávazných hovorů. Rád poslouchal tiché rachocení příborů a cinkání nádobí. Uklidňovalo ho sedět mezi lidmi, které už dávno přešla veškerá ctižádost a většina i ješitnost. Možná se tady cítím tak dobře proto, že sám pomalu stárnu, říkal si Marthaler. Tahle myšlenka hlavního komisaře ani v nejmenším nezneklidňovala.

Pověsil si bundu na věšák, našel volný stůl, objednal si šálek čaje a chlebiček se sýrem a požádal servírku, aby mu donesla i krabičku mentolových cigaret. Prolistoval noviny a chvíli trvalo, než si všiml, že jsou dva týdny staré. Důchodci si asi moc nepotrpí na novinky. Zrovna si zapálil cigaretu, když mu zazvonil mobil. Byla to jeho sekretářka.

„Co se děje, Elviro?“

„Bojím se, že se budeš muset do téhle zříceniny přece jenom vrátit,“ řekla.

„Ani náhodou!“

„Ale ano, Roberte. V Oberradu našli mrtvou ženu. Vypadá to na cizí zavinění. Za pět minut je porada.“

Marthaler vešel do zasedací místnosti a rozhlédl se. Ještě než se posadil, Herrmann na něho vyjel: „A odkud jdete tentokrát?“

„Byl jsem si dát kávu,“ odpověděl Marthaler.

Vedoucí oddělení vražd naprázdno polkl. Nenapadlo ho, co na to říct. Upřímně odpovědět si asi netroufal. Prostředníčkem si na nose posunul nové brýle bez obrouček. Byl to tentýž model, jaký už pár týdnů nosil i policejní prezident.

Herrmann si odkašlal. Potom zatřepal rukama. „No, to je jedno,“ řekl, „převezměte prosím ten případ. Já mám naléhavé jednání.“

Už byl skoro ve dveřích, když ho Marthaler zavolal zpátky. „Musíme odsud pryč,“ řekl co nejkldněji. Věděl, jak snadno se z každého jeho střetu s Herrmannem může vyvinout hádka. V posledních letech Marthalerovy výhrady vůči nadřízenému přerostly v trvalou averzi.

Herrmann se na něho nechápavě podíval. „Co to má znamenat, že musíme odsud?“

„To znamená přesně to, co to znamená. Že odejdeme z těchto kanceláří. Že se tady nedá pracovat. Že to musíte nějak vyřešit.“

Herrmann se na něho nepřítomně podíval. Potom přikývl. „Chápu,“ řekl, „chápu.“ Vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

Marthaler se obrátil na Elviru: „No tak povídej, co se stalo.“ „Volali z osmého revíru. Dnes ráno k nim přišel nějaký muž a ohlásil nález mrtvoly poblíž jednoho osamělého domu v Oberradu. Poslali tam hlídkový vůz, aby se na to strážníci

podívali. Ohlášení se potvrdilo. Na udaném místě našli ženské tělo. To je všechno, co mi řekli. A že všechno ukazuje na cizí zavinění.“

„Co všechno na to ukazuje?“ zeptal se Marthaler.

Elvira zavrtěla hlavou. „Nic víc nevím. Už jsem dala vědět technikům kvůli zajištění stop. Walter Schilling mi slíbil, že okamžitě vyjedou.“

„Dobrá. Kdo je volný? Kdo má čas jet se tam se mnou podívat?“ Marthaler se rozhlédl. Dobře věděl, že kolegové z první vyšetřovací skupiny nemají na další případ ani pomyslení. Liebmann a Döring se už tři dny usilovně snažili zjistit totožnost mrtvého muže vyloveného z Mohanu. Kerstin Henschelová se připravovala na svědeckou výpověď v případu neúmyslného zabití. A Manfred Petersen vyšetřoval nehodu na dálnici z minulého týdne, při které byli tři mrtví, ale žádní svědci. Nikdo z nich po další práci netoužil.

„Je mi líto, Svene,“ řekl Marthaler, „ale musím tě požádat, ays jel se mnou. Dokud nebudeme vědět, jak se to má s tím Oberradem, musí Kai pokračovat sám.“

Sven Liebmann přikývl. Všichni věděli, že Marthaler s tímhle kolohnátem rád spolupracuje. Líbilo se mu rozvážné chování mladého kriminalisty, který skoro nemluvil a zachovával klid i v chaotických situacích.

Liebmann mnohokrát prokázal, že si nic nedělá z Marthalerových občasných výbuchů.

„Dobrá. Tak se dáme do práce. Navrhují, abychom se po obědě znovu sešli.“

Elvira počkala, až všichni kromě Marthalera odejdou z místnosti. „Roberte, nezapomeň, že se dnes vrací Tereza. Chtěl jsi ji vyzvednout na letišti. Měla jsem ti to připomenout.“

Marthaler se na sekretářku podíval a pak se usmál.

„Díky,“ řekl. „Určitě na to nezapomenu.“

Mlčky projeli městem. Sven Liebmann řídil šedý daimler, Marthaler seděl vedle něho, díval se z okna a snažil se nemyslet na to, co je čeká na místě činu. Ale jako vždycky na začátku případu jen stěží potlačoval neklid.

Město bylo šedivé. Chladno posledních dní už věštilo příchod zimy. Pohyby chodců byly jako ztuhlé mrazem a děti v teplých kabátcích vypadaly jako neohrabaní plyšoví medvídci. Marthaler zatoužil po jižních krajích. Delší dovolenou měl naposledy před rokem a půl. Tehdy si dal krátce po Velikonocích s Terezou sraz v malé španělské vesnici v oblasti Tina Mayor na pobřeží Atlantiku. Dva týdny tam bydleli v mrňavém domečku u pláže. Přestože byla zima a často přšelo, Marthaler na ty dny rád vzpomínal. Bylo jim s Terezou dobře a volně. Ráno se dlouho povalovali v posteli, potom se zašli nasnídat do malého baru ve vesnici, večer společně vařili a nakonec seděli u krbu s lahví červeného. Potom za ním Tereza ještě dvakrát přijela do Frankfurtu na prodloužený víkend. Při obou návštěvách ale Marthaler cítil, že jim to dlouhé odloučení nedělá dobře. Dny, které spolu mohli strávit, byly příliš krátké a oni nedokázali tak rychle překonat vzájemné rozpaky a zábrany.

Byly to už tři roky, co se seznámili v kavárně Lesecafé. Tereza tehdy zrovna přijela z Prahy do Frankfurtu. Krátce u něho bydlela, ale brzy odjela do Madridu, kde chtěla dělat průvodkyni německým turistům se zájmem o umění a při tom v Pradu pokračovat ve svých studiích. Téměř neměli příležitost pořádně se poznat. Tím víc Marthalera těšilo, že se dnes Tereza vrací. Přijala místo externí spolupracovnice muzea Städel, kde se bude starat o organizování výstav. Už zítra tam má začít pracovat.

Sven Liebmann zamířil po Starém mostě přes Mohan do Alt-Sachsenhausenu, čtvrti plné hospůdek, která se v létě a o víkendech hemží skupinami turistů hledajících proslavený

místní folklór spojený s jablečným vínem. Nikdo jim neřekl, že opravdoví Frankfurťané se téhle oblasti už dávno vyhýbají.

Marthalerovo napětí rostlo. Projeli pod železničním mostem a odbočili vlevo na Offenbašskou. Než dorazili do Oberradu, začalo sněžit. „No ještě tohle,“ zahučel Sven Liebmann. Marthaler mlčky zíral z okna.

Na náměstí museli zastavit a zeptat se na cestu. Projeli úzkou svažitou ulicí, za níž skončila zástavba, a před nimi se rozkládaly polnosti velkého zahradnictví. Osaměle stojící dům viděli už zdaleka. Byla to stará budova ze žlutočerveného režného zdiva. Před ní stála dodávka kriminálních techniků. Na příjezdové cestě parkoval prázdný hlídkový vůz a bránil jim v další jízdě. Sven Liebmann zmáčkl klakson, ale Marthaler řekl: „Nech toho, dojdeme to pěšky.“

Celý pozemek už byl zajištěný červenobílou páskou. U domu stála dřevěná kůlna obrostlá křovím, které skoro zakrývalo její stěny. Za ní byla zastřešená odstavná plocha plná haraburdí. Před uzávěrou hlídkovali uniformovaní policisté. Navzdory špatnému počasí se tu už objevili první zvědaví kolemjdoucí. Marthaler s Liebmannem hlídka pustila dovnitř. Zastavili se na příjezdové cestě a dívali se, jak technici roztahují na dvoře velkou bílou plachtu, aby ho chránila před sílícím sněžením i před pohledy zvědavců. Walter Schilling, vedoucí skupiny pro zajištění stop, zdvihl obě ruce, když je viděl přicházet. „Zůstaňte, kde jste,“ zavolal. „Hned jsem u vás.“

Marthaler přešlápl z nohy na nohu. Cítil, jak mu déšť se sněhem proniká látkou nohavic. Sáhł do vnitřní kapsy bundy a vytáhl balíček mentolek, pak si to ale rozmyslel a zase je schoval.

Za dvě minuty byl Schilling u nich. „Hrozná prasárna,“ řekl.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Marthaler.

Schilling se podíval na nebe. „Sníh,“ utrousil, „zrovna teď.“ Potom ukázal hlavou směrem k domu. „A támhleto samozřejmě taky.“

„Kdy budete hotoví?“

Schilling zavrtěl hlavou. Váhal s odpovědí. „Nemám ponětí. Je to velký barák. Zdá se, že tu bydlela sama. Musíme všechno prověřit. Ale jedno už je jasné: nebude to žádná rutina.“

Marthaler čekal, že kolega bude pokračovat, ale Schilling jen pokrčil rameny a mlčel.

„No tak, povídej,“ vyzval ho Marthaler.

Šéf techniků se nadechl, že něco řekne, ale zase si to rozmyslel. „Ne, prosím tě, počkejte ještě deset minut. Náš fotograf už bude hotový. Pak můžete na dvůr a sami si oběť prohlédnete.“

„Kdo je ta žena? Jak je stará? Jak zemřela? A kdy? Něco už přece musíš vědět. Jak máme začít pracovat, když nám nic neřekneš?“

Schilling se Marthalerovi podíval zpříma do očí a pak se váhavě rozmluvil: „Vypadá to, že byla uškrcená. Možná provazem, ale spíš páskem. Myslíme si, že je to obyvatelka toho domu. Jmenovala se Gabriela Haslerová. Hádal bych jí tak kolem třiceti. Je možné, že byla zabita uvnitř v domě. Jsou tu stopy vlečení, vedou od domovních dveří na dvůr. Její mrtvola je... nevím, jak to mám říct... je vystavená. Vypadá, jako by ji někdo naaranžoval.“

Marthaler se chtěl ptát dál, ale Schilling ho předešel: „Roberte, prosím tě, deset minut! Pak si můžete udělat obrázek sami.“

Marthaler přikývl. Otočil se a beze slova odešel. Vydal se po cestě mezi poli. Najednou se zastavil. Vlhká bunda na něm těžce visela. Nedaleko stály tři velké skleníky. Prostřední byl jasně osvětlený. Marthaler viděl, že se uvnitř pohybuje nejasná postava. Zapálil si cigaretu, ale po několika prvních tazích mu ji sníh uhasil. Nemyslel vůbec na nic. Zaklonil se a civěl do míhání padajících vloček, až se mu začala točit hlava. Schillingova slova zanechala v Marthalerově mysli velké prázdno. Cítil, jak mu s mokrem proniká až do kostí i celá mizérie toho rána. Najednou si vzpomněl na jeden

zimní den ze svého dětství, kdy šli s třídou na vycházku. Marthalerovi tehdy bylo šest nebo sedm let. Najednou se opozdil za svými spolužáky, protože si musel zavázat tkaničku. Když opět vzhlédl, všichni byli pryč. Znovu a znovu na ně volal, ale nikdo ho neslyšel. Nakonec se posadil na sánky a rozplakal se.

Vrátil se k domu a podíval se na hodinky. Bylo krátce po jedenácté. Sven Liebmann na něho zamával. Fotograf ze zajištění stop si zrovna balil své nádobíčko.

„Mám je nechat rozsvícené?“ zeptal se a ukázal na dva vysoké stativy s reflektory, které osvětlovaly místo nálezu těla a z nichž se sníh odpařoval jako bílá pára. Marthaler mlčky zavrtěl hlavou. Potom obešel bílou plachtu.

Pohled na oběť ho zasáhl jako nečekaný úder. Mrtvá na zemi neležela, ale klečela. Nejprve Marthaler uviděl obnažený ženský zadek, vystrčený nahoru. Na okamžik instinktivně přivřel oči, takže oběť viděl jen nezřetelně. Nohy měla holé a trochu roztažené. Neměla boty ani punčochy. Kalhotky byly stažené až ke kotníkům, sukně vyhrnutá. Skutečně to vypadalo, jako by někdo chtěl mrtvolu vystavit obzvlášť obscénním způsobem. Byla hluboce předkloněná, paže měla ohnuté. Hlavou stočenou na stranu se opírala o levé předloktí. Marthaler ženu obešel, aby se jí mohl podívat do obličeje. Mimoděk ucouvl. Tvář mrtvé byla zkřivená do grimasy. Krví podlité oči zůstaly pootevřené a koutky úst zvednuté jakoby v bolestném úsměvu. Mezi zmodralými rty vyčnívala špička jazyka.

Marthaler se odvrátil. Ohlédl se po kolegovi, jako by u něho hledal pomoc. Pokusil se promluvit, jeho hlas zazněl chraptivě: „Můžeš mi říct, co se tu stalo? Co je to vůbec za zločin? Chápeš něco z toho, co tu vidíme?“

Sven Liebmann stál dva metry od něj a jenom vrtěl hlavou. Potom neurčitě ukázal na mrtvou ženu. „Všiml sis toho?“

„Čeho?“

„Drží něco v ruce. Nějaký kousek látky.“

Marthaler si podřepil vedle mrtvé. Pravici měla napůl schovanou pod tělem. Přesto bylo vidět, že prsty křečovitě svírají útržek bílé tkaniny.

„Vypadá to jako kus záclony,“ řekl. „Ale stejně se o to musí postarat kriminální technici. Já chápu jenom jedno: že tady nic nechápu.“

Marthaler se podíval na mladšího kolegu. Na okamžik měl dojem, že Sven Liebmann pláče. Potom si uvědomil, že to, co považoval za slzy, je voda z rozpuštěných sněhových vloček, která Svenovi stékala po tvářích.

„Člověk by se nejraději otočil a okamžitě na všechno zapomněl,“ řekl Marthaler. „A přitom si jsem jistý, že jsme neměli moc případů, kde by bylo nutné dívat se tak pečlivě. Tohle vrah doslova zinscenoval. Nic nesmíme přehlédnout. Tady má všechno nějaký význam.“

„Zavolám na prezidium,“ navrhl Sven Liebmann. „Potřebujeme víc lidí. Musíme se pokusit najít svědky, vyptat se sousedů. Musíme zjistit, jestli má nějaké příbuzné. Nemůžeme tu jenom postávat a koukat na mrtvolu.“

Marthaler přikývl, ale připadal si jako ochrnutý. A nechtělo se mu rovnou začínat s rutinním vyšetřováním. Měl pocit, že by tím jenom zakrývali svou bezradnost.

Najednou se od silnice ozval hluk. Slyšeli hlasité zvuky. Někdo křičel. Někdo se hádal. Marthaler přešel k uzávěře. Dva uniformovaní policisté zadržovali muže, který se jim ze všech sil snažil vytrhnout. Marthaler na něho zavolał: „Co se děje? Co jste zač? Co chcete?“

Sotva to vyřkl, přišla mu jeho slova směšná. Muž zuřil dál. Marthaler přidal na hlase: „Jestli se okamžitě neuklidníte, nechám vás zatknout!“

Muž se na něho překvapeně podíval. Hned se přestal bránit. „Chci za svou snoubenkou. Bydlí tady.“

„Kdo jste? Jak se jmenuje vaše snoubenka? Legitimujte se!“

Muž zašátral v bundě a vytáhl náprsní tašku. Potom Marthalerovi podal průkaz. Marthaler se na něj krátce podíval a předal ho uniformovanému policistovi.

„Zadáme vás do systému a zkontrolujeme si vaše osobní údaje. Jak se jmenuje vaše snoubenka, pane Assmanne? Kdy jste ji viděl naposledy? Kde jste se zdržoval posledních patnáct hodin?“

„Jmenuje se Gabriela Haslerová,“ řekl muž. Hlasem připomínal robota. „Zrovna jsem přijel z Kolína nad Rýnem. Bydlím tam. Naposledy jsem tu byl před třemi týdny. Opozdil jsem se. Gabriela na mne čeká.“ Potom zmlkl. Vytřeštil na Marthalera oči a konečně se tiše zeptal: „Co se stalo? Řekněte mi, prosím, co se stalo.“

Marthaler se díval do země. Bolela ho hlava. Uvědomil si, že není schopen zavést toho člověka na dvůr a požádat ho o identifikaci mrtvé. Rozhlédl se a mávnutím k sobě přivolal Svena Liebmannu.

„Počkejte tady,“ řekl, „kolega se o vás postará.“

Liebmann, který zaslechl poslední větu, se podíval na Marthalera a potom přikývl. Položil muži ruku na rameno. „Pojďte,“ řekl.

Marthaler spěchal, aby je předešel. Aniž by se znovu podíval na oběť, přešel přes dvůr ke vchodu do domu, kde se srazil s Walterem Schillingem.

„Už můžeš dovnitř,“ řekl mu šéf oddělení pro zajištění stop, „ale na nic prosím nesahej.“

„Ne,“ řekl Marthaler, „dokud se tu potloukají tvoji lidé, stejně si o tom baráku neudělám pořádnou představu. To musí počkat. Je tu nějaká místnost, kde už jste hotoví? Můžeme si někde promluvit?“

„Jo. Pojdme do kuchyně. Vzkážu, aby nás nikdo nerušil.“

„Nevypadáš dobře,“ řekl Marthaler, když se posadili proti sobě ke starému kuchyňskému stolu.

„No, tak to se podívej do zrcadla,“ vrátil mu to Schilling.

Marthaler si připadal přistižený. „Já vím,“ řekl, „včera jsem dlouho pracoval a v noci jsem špatně spal.“

„Jasně, to bude ono,“ řekl Schilling a pokusil se o úsměv. „Hlavně nepřiznat, že s námi oběma tak zacvičil pohled na mrtvolu, co?“

Marthaler považoval za zbytečné kolegovo kritiku komentovat. „Tak co jste zatím našli? Můžeš mi říct, co se tu stalo?“

Schilling krátce zavřel oči, jako by se musel na ty informace soustředit. „Jmenuje se Gabriela Haslerová, třicet let. Je zubařka a má ordinaci v Nordendu. Teda... měla tam ordinaci. Tohle jsem našel v dokladech, které jsme našli. Na, napsal jsem ti adresu.“ Schilling podal Marthalerovi lístek a mluvil dál. „Zatím nevíme, jestli měla nějaké příbuzné. Materiál, který nám připadal důležitý, jsme sbalili do dvou krabic, abyste si ho mohli prohlédnout. Jsou tady tisíce knížek, pořadačů na spisy, archiv časopisů. Jestli to máme všechno projít, nedostanete se sem ještě několik dnů. Druhá možnost je, že si to sami hned teď prohlédnete a řeknete, s čím potřebujete pomoci.“

Marthaler přikývl. „Hm, to je asi lepší nápad. Musíme dovnitř co nejdřív, udělat si vlastní obrázek. Co myslíš, připadá v úvahu loupežná vražda?“

Schilling se zatvářil skepticky. Potom rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, to považuji za vyloučené. Televizor, hifi souprava, počítač, to všechno zůstalo nedotčené. Na nočním stolku ležela taštička, bylo v ní přes dvě stě eur. A v koupelně jsme našli nějaké šperky. Lupič by tu přece nic takového nenechal.“

„Viděl už tělo soudní lékař?“

„Ano. Byl tady doktor Herzlich. Odhaduje, že smrt nastala kolem půlnoci. Pokud jde o její příčinu, nechtěl se ještě vyslovit. V každém případě našel stopy škrcení.“

„Škrcení?“

„Ano. A taky...“

Hned za domem projel vlak. Hluk byl tak velký, že museli rozhovor přerušit. Prkenná podlaha se třásla a nádobí

v kredenci řinčelo. Marthaler čekal, až bude Schilling pokračovat. „A taky... co?“ zeptal se nakonec.

„A taky že ji mučili.“

„Co tím Herzlich myslel?“

„Domnívá se, že nebyla jednoduše zabita, ale že trvalo dost dlouho, než umřela. Nejlepší bude, když si s ním promluvíš sám.“

„To udělám,“ řekl Marthaler. „Ale od tebe chci slyšet, co o tom celém soudíš.“

„Myslím, že bojovala. Myslím, že nebyla zabita na dvoře, ale tady v domě. V několika místnostech jsou stopy rvačky. Myslím, že ji pachatel vynesl ven, až když už byla mrtvá. Vytáhl tělo na dvůr a pak ho... no... upravil ho tak, jak jsme ho našli.“

„Co bys k tomu řekl? Už jsi někdy něco takového viděl?“

„Ne, nikdy, leda v učebnicích. Je to jako z jiné planety.“

Marthaler viděl, že Schilling chtěl říct ještě něco. „Co tím myslíš, jako z jiné planety?“

„Myslím, že pachatel nechtěl jen tak někoho zabít.“ Schilling znovu zaváhal.

„Ale...?“

„Podle mého mu to dělalo dobře.“ Schilling vypadal, že si není jistý, jestli zvolil správná slova. Jako by řekl něco nevhodného.

Trvalo dlouho, než Marthaler odpověděl. Marně se snažil zakrýt svou bezradnost. Se sadisticky motivovanou vraždou se ještě nesešel. To, co ho uvádělo do rozpaků, nebyla ani tak brutalita činu, jako jeho naprostá nepochopitelnost. Jestli je pravda, co Schilling právě naznačil, pak budou řešit případ, u něhož jim žádné jejich dosavadní zkušenosti nebudou nic platné.

„Jak se pachatel dostal do domu? Našli jste nějaké známky, že rozbil okno nebo poškodil dveře?“

„Ne, nic takového. Sice to vypadá, že domovní dveře někdo někdy vypáčil, ale stává se, že si majitel zapomene klíče.“

Navíc jsou ty stopy už starší. Celý barák je zabezpečený hůř než kdejaká zahradní chatka.“

„Znamená to, že pachatele pustila domů sama? Že ho možná dokonce znala?“

Schilling zdvihl ruce. „Ať už to znamená cokoliv — musíte to zjistit vy. Mohl taky využít pootevřenou ventilačku, dostat se dovnitř a zavřít ji za sebou.“

„Jenže všechny venkovní žaluzie jsou spuštěné.“

„Ano, tak jsme je našli. Nemuselo to tak ale být, než se pachatel dostal dovnitř. Možná si prostě jen nepřál žádné diváky.“

„Chápu,“ řekl Marthaler. „Máte ještě něco, co by mohlo ukazovat na pachatele?“

„Pokud se ptáš, jestli na stolku v obývacím pokoji nechal svou vizitku — tak ne. Prosím tě, Roberte! Posbírali jsme stovky stop. Máme vlasy a otisky prstů různého původu, použité nádoby, nošené oblečení, několik kartáčků na zuby, otisky nohou, celou paletu stop — Sabato bude mít radost. Co z toho se dá přiřadit pachateli, to ti teď ještě nemůžu říct. A jak sám víš, jestli na sebe zatím ničím neupozornil, chybí nám vzorky na porovnání. Pokud ho nemáme v některé databázi, všechny ty stopy nám k něčemu budou, teprve až ho chytíte.“

Marthaler musel uznat, že tahle diskuse nikam nevede. „Ještě jedna věc,“ řekl. „Mluvil jsi o stopách rvačky.“

„Ano. Vypadá to, že kuchyně je jediná místnost, kde oběť nebyla společně s pachatelem. Na chodbě a skoro ve všech pokojích jsme našli známky potyčky. V obýváku je převrácené křeslo a posunutý koberec. K tomu stržená záclona. V ložnici je všude po zemi rozházené oblečení. Na podestě schodiště vedoucího do patra leží střepy velké vázy, o pár schodů níž dámský střevíc. A tak dál. Jestli tě tedy zajímá můj názor, myslím si, že ten chlápek si s tou ženou hrál na kočku a na myš.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Když jsem viděl ten nepořádek a doktor Herzlich řekl, že pachatel oběť mučil, hned jsem si představil, že ji musel vysloveně honit po celém domě.“

Marthaler mlčel. Dům znovu roztrásl projíždějící vlak. „Nechápu, jak tu může někdo žít,“ řekl Schilling.

Marthaler nepřítomně přikývl. Poslední slova, která mu šéf oddělení pro zajištění stop řekl, už ani neslyšel. Uvědomoval si, jak ho ten případ z minuty na minutu víc pohlcuje. Už teď měl pocit, že se nachází v jakémsi obležení. Nepronikalo k němu už nic, co se netýkalo tohoto zločinu. Všechny Marthalerovy myšlenky, všechny jeho pocity se zaměřily jen na to, aby zjistil, co se minulou noc odehrálo v tomto domě. Bylo to tak vždycky, když dostali nový případ: Robert Marthaler jako soukromá osoba přestal existovat. Zbyl jenom vyšetřovatel, jehož vnímání se soustředilo pouze na pachatele. Právě této vlastnosti Marthaler mimo jiné vděčil za své kriminalistické úspěchy. Kolegové i nadřízení na něho hleděli dílem s obdivem, dílem s nedůvěrou. Marthaler to věděl. Carlos Sabato na něho jednou v hádce křičel: „Ty nejseš pilnej, ty seš posedlej.“ Marthaler tuto poznámku kriminálnímu technikovi nikdy nezapomněl a málem na ní ztroskotalo jejich přátelství. Tolikrát si už umínil, že se bude své práci věnovat s větším odstupem, ale nikdy to nezvládl. U každého nového případu sklouzl ke svým starým návykům.

Najednou zjistil, že je v kuchyni sám. Nevšiml si, kdy Walter Schilling odešel. Vstal a podíval se z okna. Sněžení zesláblo. Ve vzdálenosti asi sta metrů od domu uviděl v poli ty tři skleníky. V prostředním se stále ještě svítilo.

Když za ním zazvonil telefon, trhl sebou. Na okamžik se zamyslel, potom vytáhl kapesník, obalil si jím ruku a zvedl sluchátko: „Ano?“

Na druhém konci zavládlo krátké mlčení. Konečně se ozval ženský hlas: „Promiňte, asi jsem se spletla.“

„Možná že ne. S kým mluvím?“ zeptal se Marthaler. Čekal, ale nikdo mu neodpověděl. Volající to položila.

Za půl minuty telefon zazvonil znovu.

„Tady Robert Marthaler. Jsem v domě Gabriely Haslerové. S kým hovořím, prosím?“

„Stomatologická ordinace doktorky Haslerové. Jmenuji se Marlene Ohlbaumová. Chtěla jsem mluvit s paní doktorkou. Mohla by mi prosím zavolat?“

„Poslouchejte, jsem policista, z kriminálky. Vaše nadřízená vám nemůže zavolat. Gabriela Haslerová je mrtvá. Zůstaňte prosím, kde jste. Do půl hodiny budu u vás.“

V domě pořád ještě pracovali technici v bílých kombinézách a zajišťovali stopy. Marthaler vyšel na dvůr a uviděl auto z Ústavu soudního lékařství. Zřízení zrovna zavírali zadní dveře. Došel k němu Sven Liebmann.

„Roberte, kde vězíš?“

„Schilling mi dal první informace. Dostal jsi něco z toho snoubence?“

„Identifikoval mrtvou a hned potom se mi tady na dvoře nervově zhroutil. Už se trochu vzpamatoval. Dostal silné léky na uklidnění.“

„Má nějaké alibi?“

„Říká, že byl včera večer s jedním kamarádem asi do jedenácti hodin na tahu po kolínských hospodách. Už jsem požádal kolegy z Kolína, aby to prověřili. Potom prý jel do svého bytu. O půlnoci ještě zkusel zatelefonovat Gabriele Haslerové, chtěl jí popřát k narozeninám, ale nedovolal se. Nemyslím, že by měl s její smrtí něco společného. Přesto bychom ho měli mít k dispozici. Nechal jsem ho odvézt na prezidium. Nic proti tomu neměl.“

„Říkal jsi, že Gabriela Haslerová má dnes narozeniny?“

„Ano, je to divné, že?“

„Nevím. Možná.“

„Jak budeme postupovat dál? Myslíš, že bychom si měli vyžádat posily?“ zeptal se Liebmann.

„Hm, asi ano,“ řekl Marthaler. „Zaříd' to. Je potřeba vyzpovídat sousedy, jestli si nevšimli něčeho nápadného. A pokud měla nějaké příbuzné, bude nutné je informovat. Já teď

zajedu do její ordinace. Zrovna sem volala její asistentka. Zjistím, jestli neví něco, co by nám pomohlo.“

Sven Liebmann se na Marthalera vážně zadíval. „Co si o tom celém myslíš?“

„Myslím, že tu šlapeme v obrovské hromadě sraček.“

Liebmann přikývl. „Jo,“ řekl, „jinak se to asi říct nedá. A bojím se, že se té hromady hned tak nezbavíme.“

Ženu, která se jmenuje Marlene Ohlbaumová, si Marthaler z nějakého důvodu představoval starší. Ale hubená asistentka v zubní ordinaci vypadala sotva na dvacet. Měla opuchlé oči a hlas se jí třásl. Než ho pustila dovnitř, požádala Marthalera, aby se jí legitimoval. Nasál pach místnosti a okamžitě ho přepadlo špatné svědomí. Jazykem si přejel po vnitřní straně zubů. Už to byl více než rok, co naposledy navštívil zubaře. Rozhodl se, že se k němu hned odpoledne objedná. Když procházel kolem pootevřených dveří a uviděl za nimi zubařské křeslo, rychle stočil pohled jinam.

„Co teď se mnou bude?“ To byla první otázka Marlene Ohlbaumové poté, co se proti sobě usadili v kuchyňce. Marthaler si dívku prohlédl. Svrchní část světlých vlasů měla na temeni svázanou do culíku. Vypadá jako cirkusový kůň, pomyslel si. Jako vyhladovělý a ubrečený cirkusový kůň.

„Vás nezajímá, co se stalo?“ zeptal se.

„Ale ano,“ řekla, „samozřejmě. Promiňte. Všechny pacienty jsem poslala domů. Nevěděla jsem, jak jim to mám vysvětlit. Řekla jsem jim, že paní doktorka je nemocná. Přitom jsem sama nachlazená.“

„Gabriela Haslerová je mrtvá. Zavražděná. Řekněte mi prosím všechno, co o ní víte.“

Marlene Ohlbaumová se okamžitě znovu rozplakala. Culík se jí třásl. Marthaler jí podal balíček papírových kapesníků. Potom čekal.

„Nic o ní nevím. Byla nervózní. Vím, že měla problémy s penězi. Pořád jí chodily dopisy s upomínkami. Všechno je to tak hrozné. Doufám, že se na ni nebudu muset jít podívat. Ještě nikdy jsem neviděla mrtvolu.“

„S tím si nedělejte starosti. Už ji identifikoval její snoubenec.“

„Její snoubenec? To jsem nevěděla... Já jsem...“

Marthaler ji přerušil. Nechtěl křičet, proto mluvil tiše, ale důrazně: „Co chcete říct? Že jste také zasnoubená? Tohle mi

ted' chcete vyprávět? Já, já, já. Neuvědomujete si, že celou dobu mluvíte jen o sobě? Vaši zaměstnavatelku zavraždili. Kdy jste ji viděla naposled?"

„Já...“ Marlene Ohlbaumová se nejistě rozhlédla.

Marthaler na ni povzbudivě kývl: „Tak mluvte! Můžete říkat 'já', pokud budete zároveň odpovídat na moje otázky.“

„Já jsem odsud odešla, když skončily ordinační hodiny. Ona měla ještě konzultaci s nějakým pacientem. Šla jsem nakupovat. Potom jsem ji zahlédla u Scheffelecku. Zrovna nastupovala do taxíku. Zamávala jsem na ni. Ale nevšimla si mě.“

Marthaler zdvihl ruku: „Ne tak rychle. To všechno je důležité. Kdo byl ten pacient? Na kterém štaflu jste viděla Gabrielu Haslerovou? A kdy to bylo? Snažte se vzpomenout si co nejpřesněji. Musíme najít toho taxíkáře. A já si potřebuju promluvit s tím pacientem.“

Marthaler sáhl pro zápisník, ale uvědomil si, že si ho zapomněl vzít. Z hloubky kapsy vyhrabal kus papíru. Byla to pozvánka na nějaké shromáždění policejních odborů, které kdysi dávno proběhlo bez jeho účasti. Otočil ji a čekal, až si bude moci na zadní stranu začít dělat poznámky. Ale asistentka se na něho jenom dívala s pootevřenou pusou. Její oči se v hubeném obličejí zdály obrovské. Řasy se jí třepotaly. Marthaler měl dojem, že ji jeho otázky příliš zatěžují. Nedalo se nic dělat, musel zkrotit svou netrpělivost. Rozhodl se, že dívce dopřeje čas. „Rozuměla jste, co od vás chci?“ zeptal se nakonec.

Marlene Ohlbaumová přikývla, ale pořád se neměla k odpovědi. Místo toho poprosila, jestli si smí zajít pro cigarety. Marthaler se díval za ní, na její nohy pod krátkým bílým pláštěm. Byly sotva silnější než jeho předloktí. Připadalo mu, že se můžou každou chvíli zlomit.

Trvalo další půlhodinu, než z ní konečně vydoloval potřebné informace. Marlene Ohlbaumová včera odešla z ordinace kolem půl páté odpoledne. Přišla domů, převlékla se, vyklidila z myčky umyté nádoby, nakrmila křečka a sama

se trochu najedla. Potom odešla vyřídit nějaké pochůzky. Kolem šesté viděla svou šéfku nastupovat do taxíku před nemocnicí Maingau. Vzpomněla si, že zrovna slyšela zvony z blízkého kostela.

Marlene Ohlbaumová vypadala vyčerpaně. „Co teď budu dělat?“ zeptala se znovu. Marthaler byl rád, že od něho zjevně nečeká odpověď. Nevěděl, co by jí mohl poradit. Bylo mu jasné, že najít nové místo pro ni nebude snadné. Nechal si nadiktovat jméno a adresu pacienta, s nímž zubařka mluvila naposledy. Potom se rozloučil.

„Děkuji, že jste se mnou měl trpělivost,“ řekla mladá žena a podala mu útlou ruku. Její stisk Marthalerovi přišel překvapivě pevný. Zastyděl se. Jestli pro něho bylo něco typické, byla to netrpělivost s druhými lidmi.

Už stál na chodbě, když ho ještě něco napadlo. „Nemáte tu náhodou nějakou fotografii Gabriely Haslerové?“ zeptal se. Marlene Ohlbaumová se zamyslela. „Ano,“ řekla, „na jaře o ní byl článek v jedněch novinách. Celá pyšná mi ho ukazovala a požádala mě, abych jí ho schovala.“

Zmizela v komoře. Vzápětí se vrátila a podala mu novinový výstřižek nalepený na papíře. Článek vyšel v seriálu nazvaném „Cesty k samostatnosti“. Vedle textu byl uveřejněn portrét smějící se ženy. Byla velmi hezká, pomyslel si Marthaler. Hezká a sebevědomá, a přesto na ní bylo vidět, že má starosti. Pokusil se začíst se do článku, ale nemohl se soustředit. Složil papír a zasunul si ho do náprsní kapsy.

Vyšel z domu na Malé Friedberské náměstí a poprvé po několika hodinách se podíval na hodinky. Bylo 14.50. Marthaler ztuhl.

Před půlhodinou měl být na letišti. Slíbil Tereze, že ji vyzvedne. A ještě ráno ujišťoval svou sekretářku, že na to určitě nezapomene. Bezmocně se otočil na místě kolem dokola. Nevěděl, co má dělat. Nejraději by se rozkřičel na některého z chodců, kteří spolu s ním čekali u přechodu na zelenou. Zatímco v mobilu hledal Terezino číslo, snažil se vymyslet

nějakou výmluvu. A hned se za to zastyděl. Připadal si jako dítě, které něco vyvedlo. Těšil se na Terezu víc než na cokoli jiného. A teď na ni jednoduše zapomněl. A jako by to nestačilo, ještě ho napadlo, že by jí mohl zalhat.

Telefon dlouho vyzváněl, ale nikdo se nehlásil. Po třetím pokusu to vzdal. Přemýšlel, co teď asi Tereza udělá. Třeba se nechá zavézt taxíkem na ulici Großer Hasenpfad a bude čekat přede dveřmi jeho bytu. Ale proč mu nezvedá telefon? Proč mu sama nezkusila zavolat? Na to je jen jediná odpověď: nechce s ním mluvit. Zlobí se na něho. A nechce, aby věděl, kde je.

Nakonec zatelefonoval na prezidium Elviře. „Neozvala se Tereza?“ zeptal se.

„Ne. Proč? Copak jste se nepotkali na letišti? To letadlo už přece muselo dávno přistát.“

„No... Asi... Nevím.“

Elvira chvíli mlčela. Potom pochopila. „Roberte, ne! Řekni mi, že to není pravda. Že jsi na ni nezapomněl!“

Mlčky přikývl. Pak strčil telefon do kapsy. Hlava mu klesla na prsa. Cítil, že ho opouštějí síly. Nemůže vůbec nic dělat. Musí počkat, až se mu Tereza sama ozve. Jestli se vůbec ještě někdy ozve.

Za dvacet minut Marthaler vešel do nové budovy policejního prezidia, toho dne už potřetí. Aniž by se rozhlížel, kývl na vrátného, prošel turniketem k výtahům a vyjel do druhého patra. Byl tak napjatý, že cítil křeč v šíjových svalech. Bodavá bolest mu vystřelovala z ramenou do krku a nahoru do zátylku.

Když však otevřel skleněné dveře oddělení vražd a zjistil, co se tam děje, dostal záchvat smíchu. Elvira klečela na zemi, vedle sebe čtyři kbelíky. Do jednoho z nich právě ždímalá hadr. Celá chodba i všechny místnosti byly pod vodou.

Dveře do Herrmannovy kanceláře byly otevřené. Vedoucí oddělení vražd stál bosý a s vyhrnutými nohavicemi u svého

psacího stolu a hulákal do telefonu. Uviděl Marthaler a kývl na něho, ať jde dovnitř. Praštil sluchátkem a křičel dál: „Nevíáte, co se tady děje? Nechápu, co je vám tu k smíchu. Sundejte si laskavě boty a ponožky a zkuste si to sám.“

Marthaler zůstal klidný. „Ne, šéfe,“ řekl, „zkusím něco jiného.“ A aniž by počkal na Herrmannovu reakci, udělal čelem vzad a opatrně prošel mokrou chodbou, kde se jeho sekretářka pořád ještě snažila tu potopu alespoň částečně odstranit.

„Nech toho, Elviro. To není naše práce. Svolej prosím ostatní a řekni jim, že se sejdem v sedm večer u mě doma.“

Zašel do své kanceláře a začal na mobilu vytukávat zprávu pro Terezu. Dlouho hledal nejlepší formulace. Začínal pořád znovu. Chtěl všechno udělat správně a bál se, že svou chybu nějakým nevhodným slovem ještě zhorší. Teď si uvědomoval, že se vlastně nikdy nepokusil ujasnit si jejich vztah. Seznámili se, Tereza u něho chvíli bydlela a brzy nato se odstěhovala do Madridu. Bylo to mezi nimi krásné a nebylo nutné o tom mluvit. Jednou, když se ráno probudili vedle sebe, se jí zeptal, jestli by si uměla představit, že s ním vydrží delší dobu. Položila mu ukazováček na rty a dlouho se na něho dívala. „Uvidíme, co život udělá,“ řekla. „Život to dělá dobře.“

Tenkrát jí dal za pravdu. Jenže teď hledal správná slova a bál se, že ji ztratí. Odložil mobil, aniž zprávu odeslal. Pochopil, že si konečně musejí promluvit. Případ zavražděné zubařky mu možná nedopřeje dost času, aby si vyřešil soukromé věci. Přesto byl rozhodnutý, že musí Terezu najít.

Zrovna chtěl odejít z kanceláře, když se ve dveřích objevil Hans-Jürgen Herrmann. Marthaler se připravoval na to, že jeho šéf zahájí nový pokus nasadit ho jako uklízeče. Zvedl ruce v obranném gestu: „Na to zapomeňte, šéfe, ta záležitost v Oberradu má přednost...“

„Dobrá, dobrá,“ opáčil Herrmann, „nechejte mě aspoň jednou domluvit. Chtěl jsem vám jenom sdělit, že si můžete ještě dnes vyklidit kancelář.“

Marthaler se na něho zaraženě podíval. Herrmann se na jednu zasmál: „Ale ne. Ne tak, jak si myslíte... Vaše oddělení se stěhuje. Promluvil jsem s jedním přítelem ze správy nemovitostí. Na Günthersburské máme nějaký starý činžák, ve kterém jsou volné dva rozlehlé byty. Už na dnešní večer jsem objednal stěhovací auto. A tři naši technici půjdou na noční, aby zapojili telefony a počítače. Hned zítra dopoledne se tam můžete se svými lidmi nastěhovat. Na nějakou dobu se musíte spokojit s tímhle provizoriem. Ale hlavně že budete v suchu.“

Marthalerovi se nepodařilo skrýt své překvapení. O kvalitách Hanse-Jürgena Herrmanna jako kriminalisty si nedělal žádné iluze, proto ho nyní udivil jeho organizační talent. Cítil se téměř zahanbeně. Pochopil, že jeho nadřízený má schopnosti, které jemu samotnému scházejí a které byly v této situaci užitečnější než zdatnost dobrého vyšetřovatele. Přesto ho šéf zároveň naštvál: to samolibé gesto, kterým si posunul brýle, ten velikášský úsměv, který mu teď pohrával na rtech, zřetelně ukazovaly, jak si svůj triumf užívá. Ne, pomyslel si Marthaler, žádné děkování, tu radost ti neudělám.

„A co bude s vámi?“ zeptal se místo toho.

Herrmann se na něho podíval, jako by mluvil s idiotem. „Já samozřejmě zůstanu tady,“ řekl. „Nesmím ztratit své přímé napojení na policejního prezidenta. Má přítomnost tady je nezbytně a neoddiskutovatelně nutná.“

Marthaler přikývl. A přestože se mu hnusila Herrmannova šroubovaná řeč, tato odpověď ho potěšila.

„Denně mě budete informovat. Každé ráno v devět hodin budu očekávat vaše telefonické hlášení. Ručíte mi za hladký průběh vyšetřování. Když se něco nepodaří, budete se mi zodpovídat.“

Marthaler zívł. Pocítil únavu jako vždycky, když někdo vedl zbytečné a zdlouhavé řeči.

„A kromě toho,“ pokračoval Herrmann, „pro nás oba bude dobré, když se nevidíme každý den. Nebo se na to díváte jinak?“

„Přesně tak, šéfe,“ řekl Marthaler, „zrovna jsem myslel na něco podobného.“ Otočil se a odcházel k výtahům.

„Ještě něco, Marthalere,“ zavolal za ním Herrmann. „Jak zní kouzelné slovíčko?“

Marthaler dělal hloupého: „Kouzelné slovíčko?“

„To kouzelné slovíčko je ‚děkuji‘. Co kdybyste taky jednou poděkoval?“

Marthaler se usmál. Když se za ním zavřely dveře výtahu, uvědomil si, že mu pomalu povoluje křeč v ramenou.

Kolo nechal Marthaler stát před budovou prezidia. Raději nasedl na podzemní dráhu, vystoupil na stanici Švýcarské náměstí a vyjel nahoru po příkrých schodech. Pěšky došel až na Mörfeldskou výpadovku a tam vešel do italského bistra, kde byl už řadu let stálým zákazníkem. Zaklonil se, aby si prostudoval jídelníček vypsáný na velké tabuli, ale stejně jako pokaždé měl už za krátkou chvíli dojem, že příliš napíná trpělivost personálu. „Klidně si dejte načas, dottore,“ řekl pekař, ale Marthaler měl pocit, že při tom po očku mrkl na svého kolegu. Nemohl se rozhodnout, nakonec proto objednal šestkrát pizzu Quattro stagioni. Pak si vzpomněl, že Manfred Petersen je vegetarián, a musel svou objednávku změnit. A zase se mu zdálo, že s ním prodavač jedná s okázalou shovívavostí.

„Proč vlastně musíte vy Taliáni bez přestávky celému světu dokazovat, jak jste mazaní a svižní? Proč si člověk mezi vámi musí vždycky připadat jako neohrabaný, obtloustlý hňup?“

Marthaler své mrzoutské otázky okamžitě zalitoval a byl rád, že mu zjevně nerozuměli. A když chtěl majitel pizzerie vědět, jestli čeká návštěvu, Marthaler jenom přikývl, zaplatil a šel. Neměl náladu na povídání. Chtěl být sám se svými myšlenkami.

O deset minut později už vcházel do domu. Otevřel schránku a doufal, že mu Tereza třeba nechala nějaký vzkaz. Ale našel tam jenom reklamní leták a pohlednici, kterou mu rodiče poslali z dovolené ve Schwarzwaldu. Oznamovali, že si na zpáteční cestě udělají malou zajižďku přes Frankfurt, aby se u něho mohli zastavit na kávu. Marthalera okamžitě přepadly výčitky svědomí. Tušil už, že jim bude muset dát košem. Vyšel nahoru a odemkl dveře svého bytu. Prošel předsíní, ani si nerozsvítil. Podíval se, jestli na telefonním záznamníku nebliká zelená kontrolka. Nikdo se mu však nepokoušel dovolat. Krabice s pizzou položil v kuchyni na stůl, potom vešel do

setmělého obývacího pokoje a podíval se ven. Žena z protějšího bytu byla doma. Spatřil ji, jak se pohybuje za mléčným sklem okna v koupelně. Viděl ji jen matně, ale byl přesvědčený, že je nahá. Díval se na ni, aniž by přemýšlel, co to vlastně dělá. Žena vyšla do sousedního pokoje, měla na sobě župan a na vlasech omotaný ručník. Udělala pár rychlých kroků, zvedla telefonní sluchátko, přitiskla si ho k uchu a pohybovala rty. Marthaler viděl, že se směje. Telefonát ji potěšil. Otočila se k oknu a podívala se směrem k Marthalerovi. Přestože si byl jistý, že ho nemůže vidět, instinktivně o krok ustoupil. Žena se zamračila. Přikývla. Vypadala zklamaně. Položila sluchátko, potom přistoupila k oknu a zatáhla závěsy.

Marthaler si sundal kabát a pověsil ho na věšák. Pak přistoupil k přehrávači a pustil si cédéčko se Schubertovou sonátou *Arpeggione*. Byla to stará nahrávka s Rostropovičem a Benjaminem Brittenem. Knoflíkem pro ovládání hlasitosti otočil doleva tak daleko, že byla hudba sotva slyšet. Snažil se nemyslet na Terezu, která měla tuhle skladbu obzvlášť ráda. Snažil se nemyslet vůbec na nic, sedl si do křesla a čekal na svůj tým.

Za půl hodiny se všichni shromáždili v Marthalerově bytě. Jako poslední dorazil Walter Schilling. Omluvil se za zpoždění. Zatímco ostatní žvýkali ohřátou pizzu a hovořili o nadcházejícím stěhování svého pracoviště, šéf zajišťování stop otevřel aktovku a vytáhl z ní tlustou obálku.

„Na,“ řekl a podal Marthalerovi hromádku fotografií. „Kolegyně z dokumentace nám vytiskla první sadu fotek z místa činu. Nechci vám kazit chuť k jídlu, ale myslím, že by se všichni měli s těmi obrázky seznámit, než o případu začneme mluvit.“

Marthaler přikývl. Vzal fotografie, a aniž se na ně podíval, podal je Manfredu Petersenovi. Potom zašel do kuchyně pro víno a sklenice. Když se vrátil, snímky ležely rozložené na stole. V místnosti vládlo zaražené ticho. Dokonce i Kai

Döring, jehož prostořeké výroky všichni milovali a současně se jich obávali, mlčky zíral před sebe. Z obličeje mu vymizela všechna barva, takže jeho pihy byly ještě výraznější. Kerstin Henschelová sáhla po fotografii, na které byl vidět znetvořený obličej Gabriely Haslerové. Zavrtěla hlavou a skoro okamžitě obrázek zase odložila, ruka jí klesla.

Manfred Petersen vstal a odvrátil se. Přejel si rukou po obličeji, jako by se tím mohl nějak zbavit toho, co právě viděl. „Promiňte,“ řekl, „ale na takové věci prostě nejsem stavěný.“

Petersen byl členem oddělení vražd teprve krátce. Býval pořádkovým policistou a zhruba před třemi roky Marthalerovu týmu pomohl při vyšetřování obtížného případu. Hlavní komisař ho tenkrát ocenil a nakonec přesvědčil, aby si doplnil kvalifikaci nutnou pro vykonávání vyšší policejní služby. Skoro všechny předměty absolvoval Petersen na výbornou, ale jeho nadřizený věděl, že ve chvílích, jako je tato, mu to nijak nepomůže. Na některé zážitky člověka žádné školení nepřipraví.

Marthaler nahlas vydechl. „Není žádný důvod se stydět,“ řekl, „nikomu z nás z toho není dobře. Na něco takového si člověk nemůže zvyknout. Ani v našem povolání.“

Ticho, které po jeho slovech následovalo, přerušila Kerstin Henschelová: „Možná by bylo nejlepší, abyste nám řekli, co jste zatím zjistili. A snažte se prosím omezit na fakta, zkuste prozatím vynechat své závěry.“

Walter Schilling se rozhlédl po přítomných. „Začnu já, jestli souhlasíte.“ Referoval tedy Schilling, po něm Robert Marthaler a nakonec Sven Liebmann. Ostatní poslouchali, dělali si poznámky a tu a tam pokládali doplňující otázky. Ve 21.30 se Marthaler podíval na hodinky. Trvalo dlouho, než všichni získali stejné informace. Přesto měl hlavní komisař pocit, že vlastně ještě vůbec nic nevědí. Že se od dopoledne nedostali ani o krok dál.

„Celé je to jako začarované. Všichni věděli, kdo byla Gabriela Haslerová, ale nikdo ji neznal,“ řekl Liebmann.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Petersen.

„Všude, kde jsem dnes odpoledne ukázal její fotku — v hospodě, v samoobsluze, u sousedů —, všichni věděli, že je to ta zubařka z baráku u železničního náspu, ale nikdo mi o ní nedokázal vůbec nic říct. „Jo, chodila sem nakupovat. Jo, jednou si tady dala buřta. Jo, vídala jsem ji na zastávce.“ To je všechno, co jsem se dozvěděl. Zdá se, že v celém Oberradu není nikdo, kdo by s ní měl cokoli společného.“

„Co jsi čekal?“ řekl Marthaler. „Teprve jsme zahájili vyšetřování. Zítra budeme ve vyptávání pokračovat. Najdeme taxikáře, do jehož auta včera večer nastoupila. Poprvé si pořádně promluvíme s jejím snoubencem. Prohlédneme si materiál, který zajistil tady Schilling se svými lidmi. Zjistíme, jestli měla nějaké příbuzné a přátele. Časem dostaneme výsledek pitvy. Jsme teprve na úplném začátku. To si prosím uvědomte.“

Marthaler se snažil své lidi povzbudit. Nechtěl, aby už teď zavládl dojem, že je jejich práce marná. Přesto cítil, že na tom, co právě řekl Sven Liebmann, něco bude. Sám si to uvědomil už v poledne: mají co dělat s neobvyklým případem, který od nich bude vyžadovat postupy, jaké se mezi běžnými učebnicovými metodami nenajdou.

Návrh Kaie Döringa, aby si udělali krátkou přestávku, byl přijat se souhlasným mručením. Marthaler otevřel dveře na balkon a vpustil dovnitř studený večerní vzduch. Přestože se už cítil dost otupělý, zašel do kuchyně pro další dvě lahve vína. Najednou se za ním objevila Kerstin Henschelová, ve zdvižené ruce držela prázdné krabice od pizzy. „Kam s tím?“

Kývnutím ukázal na odpadkový koš.

„Tam je plno,“ řekla.

„Tak se, prosím tě, podívej do skříňky pod dřezem, jsou tam pytle na odpadky.“

„Co takhle uvařit konev kávy?“

Marthaler se otočil a podíval se na ni. „Co chceš?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Potloukáš se tady, hledáš kýbl na smetí, ptáš se na kávu, ale chceš něco jiného. No tak, co se děje?“

Zasmála se. „Přesně na tohle jsem se chtěla zeptat: co se děje s tebou?“

Marthaler zdvihl obočí. Nechtěl se její otázce vyhnout nějakým dalším dotazem. Chvilí mlčel. „To tedy znamená, že je to na mně už zase vidět,“ řekl nakonec.

„No právě! Vypadáš pěkně zničeně.“

Přikývl.

„Je to... srdeční záležitost?“

Zarazil se. Potom znovu přikývl. A tentokrát se i usmál. „No, srdeční záležitost.“

„Tereza?“ zeptala se.

„Podívej se, Kerstin, nemůžu o tom mluvit. A už vůbec ne tady a teď.“

„Ale měl by ses to naučit,“ řekla Kerstin Henschelová. „Máš nejvyšší čas, aby ses to naučil. Abychom si rozuměli: nemyslím, že by sis o tom měl povídat zrovna se mnou, ale měl bys mít někoho, s kým... s kým si od srdce popovídáš.“

„Koukám, že mluvíš z vlastní zkušenosti. Třeba bychom si spolu mohli někdy zajít na pivo... Až tohle skončí.“

V tom okamžiku do kuchyně nakoukl Manfred Petersen. „Neruším?“ zeptal se.

Kerstin Henschelová se zprudka otočila. „Jasně že rušíš,“ řekla.

Petersen zbledl. Neřekl už ani slovo a vycouval z místnosti. Marthaler se udiveně podíval na Kerstin. Ještě nikdy od ní neslyšel tak ostrý tón. „Mám dojem, že bychom si s tím pivem měli pospíšet,“ řekl.

„Jo,“ řekla Kerstin, „to by bylo fajn.“

A teprve nyní Marthaler pochopil, že i ona si potřebuje promluvit, že i ona hledá pomoc. A že si netroufá ho o ni požádat.

„Kerstin?“

„Ano?“

„Jsem moc rád, že se účastníš tohoto vyšetřování. Myslím, že jsme ještě neměli případ, kde bychom tak naléhavě potřebovali mít v týmu ženu. A jsem rád, že jsi to zrovna ty.“

Kerstin se usmála. „Dík,“ řekla. „Asi chápu, jak to myslíš.“
„A s tou kávou to byl skvělý nápad.“

Marthaler šel za ostatními, kteří si mezitím oblékli bundy a teď stáli ve tmě na balkoně.

„Nemá pro mě někdo cigáro?“ zeptal se.

Sven Liebmann mu přistrčil otevřenou krabičku. Když mu chtěl připálit, Marthaler zavrtěl hlavou. „Díky,“ řekl. „Chci mít jenom ten pocit, jako že kouřím. Pojdte dovnitř, budeme pokračovat.“

Všichni zase seděli kolem stolu a Marthaler věděl, že od něho očekávají, že se chopí slova. Místo toho se po nich mlčky rozhlížel. Plavu, říkal si. Nevím, co si mám o tom případu myslet. Nemám ani ponětí, jaké otázky bychom si měli položit.

Kai Döring byl první, kdo už nedokázal ovládnout svoji netrpělivost: „No tak, Roberte, začni!“

Ale Marthaler zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Byl bych raději, kdyby dnes výjimečně začal někdo z vás. Kaii, prosím tě, co třeba ty?“

„Dobře,“ řekl Döring, „tak teda já. Takže: shodli jsme se, že se jedná o neobvykle brutální vraždu. Přesto se mi nelíbí, že tu teď všichni děláme, jako by to byl bůhvíjak záhadný případ. Někdo přepadl a zavraždil mladou ženu. Vypadá to, že měla velké dluhy. Takže se u ní nedalo celkem nic ukrást. A to málo, co by se dalo odnést, tam pachatel nechal. Peníze ho tedy nezajímaly. Ať už měl jakýkoliv motiv, vůbec se nenamáhal, aby to vypadalo jako loupežná vražda. Nepodnikl sebemenší pokus nějak svůj zločin zakrýt. Je mu jedno, co si o něm budeme myslet. Chtěl tu ženu zabít. A přesně to také udělal. Určitě to nebyla vražda v afektu, žádná hádka, která se vymkla kontrole. Myslím, že to můžeme vyloučit. Ale možná to udělal nějaký její bývalý milenec. Nebo někdo, komu

dlužila tolik, že to nemohla splatit. Anebo žárlivá manželka, která si najala zabijáka. Případně prostě někdo, komu Gabriela Haslerová v ordinaci navrtala nerv. Myslím si totiž, že taková zubařka má tolik úhlavních nepřátel, kolik má pacientů.“

„Kaii, prosím tě,“ napomenul ho Marthaler.

Döring zdvihl ruce v omluvném gestu. „Dobře, dobře,“ řekl. „Ale sám jsi přece říkal, co musíme udělat. Musíme proklepnout okruh jejich známých. A já jsem přesvědčený, že stejně jako ve většině případů najdeme pachatele v jejím okolí. Nemůžeme se přece tvářit, jako by to byl první mord, který máme vyšetřit.“

Döring při řeči zrudl v obličeji. Opřel se v křesle a postupně se díval ostatním do očí, jako by hledal podporu pro svůj názor. Navzdory tomu, jak přesvědčivě mluvil, na něm byla vidět nejistota. Chvíli to nikdo nekomentoval. Nakonec ale Kerstin Henschelová zavrtěla hlavou.

„Co je? Nesouhlasíš?“

„Ne,“ odpověděla klidně. „To, co říkáš, tady nesedí. Myslím si, že to celé vede dál, než zatím tušíme. Vrahovi vůbec není jedno, co si o něm myslíme. Způsob, jakým svou oběť naaranžoval, mi připadá takový... nevím, jak to mám pojmenovat... všechno mi to připadá takové úmyslné. Jako by bylo místo činu plné různých znamení.“

Döring obrátil oči v sloup. „Kerstin, prosím tě! Hledáme vraha, ne kněze vůdú. Potřebujeme vědět, jestli ho dovnitř pustila sama, nebo se do domu dostal násilím. A z toho vyplývá otázka: znala ho, nebo ne?“

Všechny pohledy se obrátily na Waltera Schillinga. Ten se zamračil. „Jak jsem řekl, nenašli jsme žádné známky násilného vniknutí. Jenže to nám moc nepomůže. Nemusí to ještě znamenat, že vraha do domu pustila dobrovolně. Stejně tak si mohl opatřit paklíč. Nebo prostě prošel sklepem a počkal si na ni vevnitř. Dveře do sklepa totiž nebyly zamčené, když jsme na místo činu přijeli. A vypadá to, že k nim ani

nikde není klíč. Rozhodně jsme žádný nenašli. Třetí možnost: pachatel číhal před domem a pak ji přinutil, aby ho pustila dovnitř.“

„Takže?“ zeptal se Kai Döring.

„Takže co?“ opáčil Schilling.

„Takže se přece musíme řídit pravděpodobností a předpokládat, že se oběť s pachatelem znala. Než začneme tápat v mlze, měli bychom se pokusit zjistit, kdo z jejího okolí mohl mít k vraždě motiv a kdo by vůbec mohl být schopný něco tak bestiálního spáchat.“

Jak Sven Liebmann, tak Manfred Petersen přikyvovali. A Marthaler si uvědomoval, že i on sám by dal nejraději Döringovi za pravdu. Jestli je jeho teorie správná, výrazně by jim to usnadnilo vyšetřování. Marthaler chtěl zrovna poradu pro ten den ukončit, když se o slovo znovu přihlásila Kerstin Henschelová.

„Existuje ještě jedna varianta,“ řekla. „Je možné, že oběť svého vraha opravdu neznala, ale pachatel velmi dobře věděl, kdo je Gabriela Haslerová.“

Všichni už dávno odešli, ale Marthaler ještě pořád seděl v křesle a přemýšlel o tom, co říkala jeho mladá kolegyně. Uvědomil si však, že je už příliš unavený na to, aby došel k nějakým závěrům. A že se mu do uvažování neustále pleťou myšlenky na Terezu. Oči se mu zavíraly ve stále kratších intervalech.

Za necelou půlhodinu se probudil z neklidných snů a cítil, jak mu buší srdce. V ústech měl sucho a v hlavě mu bušila tupá bolest. Zvedl se z křesla a zatmělo se mu před očima. Kolena se mu třásla. Aby neupadl, opřel se o hranu stolu a několikrát se zhluboka nadechl. Potom nejistým krokem došel do koupelny, otevřel zrcadlovou skříňku a z jedné z nespočetných krabiček s léky si vzal dvě tabletky proti bolesti. Do sklenice natočil vodu z kohoutku a jedním douškem ji vypil. Ještě si vyčistil zuby a konečně se cítil o něco lépe. V kuchyni

zapnul plotýnku na sporáku, naplnil moka konvičku a čekal, až espresso vybublá.

Napil se kávy a v tu chvíli vedle zazvonil telefon. Srdce mu poskočilo. Postavil šálek a ještě před třetím zazvoněním držel sluchátko v ruce.

„Terezo,“ řekl, „konečně!“

Na druhé straně se nikdo neozýval a Marthaler si uvědomil, že se zmýlil. Pak byl slyšet smích a vzápětí chlapecký hlas. „Promiňte,“ řekl mladík, „to bude omyl.“

„Aha,“ řekl Marthaler a položil.

Vrátil se do kuchyně a dopil kávu. Rozmýšlel se, co má dělat. Byl si jistý, že už neusne. Pak se rozhodl. Vzal telefonní seznam, našel číslo taxislužby a objednal si vůz. Už za sebou chtěl zaklapnout dveře od bytu, když ho ještě něco napadlo. Sundal si kabát, vrátil se k dlouhé předsíňové skříni, vytáhl pouzdro se svou služební zbraní a připjal si ho. Potom vyměnil baterie v malé svítilně, kterou většinou nosil u sebe, dal si ji do kapsy kabátu a vyšel z bytu.

Na chodníku před domem se několikrát zhluboka nadechl. Čerstvý noční vzduch mu dělal dobře. Bolest hlavy zvolna polevovala. Potom uviděl reflektory taxíku, který se k němu pomalu blížil. Řidiči zjevně dělalo problémy rozeznat ve tmě domovní čísla. Marthaler udělal pár kroků k pouliční lampě, pak vešel do vozovky a máváním auto přivolal. Posadil se na zadní sedadlo a uvedl cíl jízdy.

Noční ulice byly prázdné. Za deset minut dorazili na kruhový objezd v centru Oberradu.

„Už jste slyšel o té vraždě?“ zeptal se řidič a podíval se do zpětného zrcátka.

„Ano,“ odpověděl Marthaler. „Tady mi můžete zastavit. A potřebuji stvrzenku.“

Zaplatil a vystoupil. Vzduch byl studený a vlhký. Hvězdy nebylo na nebi vidět a měsíc se za hustými mraky dal jen tušit. Marthaler si zapnul kabát a vykročil. Nikoho nepotkal. Jen tu a tam se v domech ještě svítilo. Brzy vyšel mimo zástavbu.

Když se blížil k domu Gabriely Haslerové, zpomalil. Přemýšlel, jak se sem pachatel asi dostal. Přišel také pěšky po této cestě? Přijel autem? Nebo si vzal taxi jako Marthaler? Čekal tu na svou oběť? Nebo už byla zubařka doma, když vrah dorazil? A opravdu ho nikdo neviděl?

Marthaler se zarazil. Na příjezdové cestě do dvora stálo auto, napůl ukryté za rozrostlým křovím. Když přišel blíž, zjistil, že je to hlídkový vůz. Vzpomněl si, že Walter Schilling požádal kolegy od pořádkové policie, aby na místo činu až do odvolání dohlíželi. Marthaler nahlédl dovnitř. V autě seděli dva uniformovaní policisté. Oba spali. Rozzlobil se a chystal se je probudit a vynadat jim za jejich nedbalost. Potom se ale rozhodl nechat je spát. Aspoň nebude muset nikomu vysvětlovat, co tady takhle v noci pohledává.

Co nejtíšeji prošel kolem auta. Občas na kratičký okamžik rozsvítil baterku, aby na hrbolatém povrchu nezakopl. Obešel

dům až k bočnímu kamennému schodišti vedoucímu do sklepa. S rukou na železném zábradlí opatrně sešel pět schodů. Nahmatal kliku a pomalu ji stiskl. Bylo to, jak doufal: dveře ještě stále nebyly zamčené. Z místnosti na něho dýchl pach mýdlového louhu. Posvítil si na stěnu, našel vypínač a rozsvítil. Jeho oči si na jasné světlo potřebovaly chvíli zvykat. Teprve pak za sebou zavřel.

Nacházel se v modře vykachličkované prádelně. Nad hlavou uviděl natažené šňůry s pověšenými kusy dámského oblečení. U stěny stála pračka a starodávná sušička, na níž ležel obrácený prádelní koš. Marthaler si vzpomněl, jak ho maminka často hubovala, když se jako malý kluk motal mezi prádlem, tiskl nos k ještě vlhkým halenkám a košilím a čichal jejich čerstvou vůni. A připomněl si i otcova slova, kterými matku chlácholil. „Nech ho,“ říkal, „to dělají všechny děti. I já jsem to rád dělával.“

Marthaler otevřel těžké požární dveře vedoucí do domu. Polekaně se zarazil. Připadalo mu, že odněkud shora zaslechl nějaký zvuk.

Rychle zhasl a zatajil dech. Bez pohnutí zůstal stát na podestě schodiště a naslouchal. Samým napětím mu začalo cukat v obličeji. Cítil, jak mu zvlhly dlaně a po zádech mu stékají kapky potu. Čekal dál. Ale zvuk se už neopakoval. Asi se zmýlil. Hlasitě vydechl.

Vystoupal po příkrých schodech. Na chodbě našel vypínač. Postupně rozsvítil ve všech místnostech v přízemí.

Nejprve prozkoumal obývací pokoj. U jedné stěny stála police sahající až ke stropu. Byla přecpaná starými knihami. Dále tu byla pohovka a křeslo, vedle kterého stál malý čtenářský stolek, na němž ležel otevřený časopis pro ženy. Na druhé straně pokoje Marthaler uviděl starý televizor a hifi soupravu, která musela být pěkně drahá.

Stopy boje, o kterých mluvil Schilling, už tu nebyly patrné. Kolegové z dokumentačního oddělení všechno nafilmovali a nafotili a potom předměty, které mohly sloužit jako důkazní materiál, odvezli ke zkoumání.

Marthaler si prohlédl sbírku cédéček. Bylo tu hodně nahrávek, které také vlastnil. Harnoncourtovo nastudování *Matoušových pašijí*, Purcellova opera *Dido a Aeneas* řízená Reném Jacobsem a překrásná nahrávka staroanglických písní v podání Barbary Bonneyové. Gabriela Haslerová měla dobrý vkus.

Potom přistoupil ke knihovně. Vypadalo to, jako by žádný z těch svazků už dlouho nikdo nedržel v ruce. Všechny byly pokryté vrstvou prachu. Čtenářka tedy nebyla. Pravděpodobně tu sbírku zdědila a prostě ji nechala stát v policích. Ani obrazy na stěnách nevypadaly, že je tam pověsila mladá žena. Byly to oleje a grafiky s pohledy na Frankfurt a okolní krajinu.

Marthaler si sedl do křesla. Pokoušel se představit si Gabrielu Haslerovou v těchto místnostech, v tomhle křesle. Bylo to těžké. Kládl si otázku, jestli se tu třicetiletá lékařka mohla cítit dobře. Bydlela tady, říkal si, a přesto nemám dojem, že tu byla opravdu doma. Co tady dělala? Dívala se na televizi, listovala v časopise a poslouchala hudbu. Mívala tu návštěvy? Sedávala se svým snoubencem mezi těmihle zaprášenými knihami a starými obrazy? Povídala si tu s kamarádkami?

Vstal a šel do kuchyně. Nejdřív otevřel ledničku. Byla skoro prázdná. Načatá sklenice grapefruitové marmelády, kelímek hořčice, máslo, krabice mléka a talíř s trochou sýra, zakrytý potravinářskou fólií. Ani ve spíži moc zásob nebylo: balíček špaget, koření, plechovka hruškového kompotu. S výjimkou moderního přístroje na espresso působilo zařízení kuchyně staře a opotřebovaně. Bylo zřejmé, že Gabriela Haslerová omezila své nákupy jen na to nejdůležitější.

Marthalerovi připadalo, že tápe. Nevěděl, co hledá. Chtěl si o Gabriele Haslerové udělat nějaký obrázek. Měl pocit, že musí vypátrat, co to bylo za ženu, aby dokázal pochopit, k čemu tady minulou noc došlo. Proč se právě ona stala obětí tak neobvyklého zločinu. Něco sem muselo pachatele přilákat,